

naar nærværende Lovforslag er ophøjet til Lov, vil vi have en fuldstændig Ægteskabslovgivning.

Lovforslaget er fremsat først i Landstinget og er der vedtaget enstemmigt med nogle ganske faa Ændringer, som med Undtagelse af en enkelt nærmest er af redaktionel Natur. Af Bestemmelserne skal jeg kun fremdrage nogle, som jeg mener bringer væsentlige Fremskridt. Som Forholdet er nu, kan en Enkemand hensidde i uskiftet Bo uden forudgaaende Formaliteter, en Enke derimod kun, hvis Manden har bestemt dette i et Testamente. Hvis et saadant Testamente ikke foreligger, kan hun vel opnaa Tilladelse dertil, dog kun paa visse Betingelser. Nu foreslaar Lovforslaget, at Enken skal have samme Ret som Enkemanden. Man har ment det nødvendigt at give Manden Ret til ved Testamente at bestemme, at Hustruen, medens hun hensidder i uskiftet Bo, kun skal kunne raade over Fællesboet med Samtykke af en Tilsynsværge. Ja, det er jo muligt, at der findes Kvinder, som er saa lidet bevandrede i at træffe forstandige økonomiske Dispositioner, at en saadan Bestemmelse kan være nyttig, men i alle Tilfælde maa det paaskønnes, at der er Adgang for Hustruen til at faa en saadan testamenterisk Bestemmelse omstødt af Overvrigheden. Landstinget har i det af Ministeren forelagte Lovforslag gjort en Ændring gaaende ud paa, at Skifteretten kan beskikke Hustruen en anden Tilsynsværge; og hvis man mener, at det er nyttigt for Hustruen at have en Tilsynsværge, maa man jo anse denne Ændring for en Forbedring. Man gaar altsaa ved disse Bestemmelser ud fra, at det absolut skal være Hustruen, der er uden Evne til at raade over Fællesboet, hvorimod Manden altid er i Stand dertil. Dette er i og for sig en urimelig Betragtning. Der findes dog Mænd, som ikke har fjerneste Begreb om at styre deres Pengesager. Hvor ofte træffer man ikke det Tilfælde, at en Mand kaster sig ud i store og vilde Spekulationer, medens det tværtimod er Hustruen, som holder sammen paa Hjemmet. Det er sikkert umuligt her at sige noget almenlydigt om, hvem af de to der paa forsvarligst Maade kan varetage Fællesboets Interesser. Man har jo ogsaa i tidligere Lovforslag været inde paa den Betragtning, at der ikke kan opstilles nogen almindelig Regel paa dette Punkt. Man har saaledes i de Lovforslag om Ægteskabet, som fremsattes i 1918—19 og i 1919—20, foreslaaet, at den ene Ægtefælle, hvis

han skønnede, at den anden Ægtefælle ikke var egnet til at beholde Boet uskiftet, ved Testamente kunde fratage den anden Retten dertil. Ligeledes kunde der gøres visse Indskrænkninger i Raadigheden over Boet. Denne Regel vil altsaa stille Mand og Hustru lige. Man har imidlertid ikke villet opretholde denne Regel, idet man har frygtet for, at den vilde aabne Mulighed for Chikanerier fra den ene Ægtefælles Side, og man har derfor ment at burde give begge Ægtefæller ubetinget Ret til at hensidde i uskiftet Bo med deres Livsarvinger, og dette er sikkert en rigtig Betragtning, men man kunde jo have taget Konsekvensen af de tidligere Forslag om at stille Ægtefællerne lige og have tilløjet, at ikke blot Manden ved Testamente kunde beskikke Hustruen en Tilsynsværge, men at ogsaa det omvendte kunde finde Sted. Jeg ser, at Tanken om denne fuldstændig konsekvente Bestemmelse vækker Muntherhed i Tinget. Jeg synes, den vilde være i Overensstemmelse med Ægteskabslovgivningens Aand i øvrigt. Vi har jo netop Gang paa Gang drøftet, hvorledes man ikke længere, naar man stillede Ægtefællerne lige, kunde give Beskyttelsesregler for Hustruen, idet man maatte regne hende for at være en myndig og selvstændig Person. Men man har altsaa ikke turdet stille et saadant Forslag, som jeg her har antydnet, i den høje Rigsdag, hvor det jo ikke kan nægtes, at det stærke Køn eller, som den ærede Ordfører for det konservative Parti sagde: Skabningens Herre, har og i hvert Fald endnu i nogen Tid vil have Overvægten. Overfor de udelige, ødsle Mænd — jeg beklager at maatte sige, at der jo gives saadanne — er man da henvist til den Forholdsregel at gøre dem umyndige eller sætte dem under Lavværgemaal, og disse Skridt vil kun i yderste Nødstilfælde blive taget. Jeg skal imidlertid, skønt jeg synes, at der kunde være Grund dertil, ikke stille Ændringsforslag paa dette Punkt; da man fra Landstingets Side har vist saa megen Resignation med Hensyn til Ændringer, skal jeg ogsaa ganske afholde mig fra at foreslaa saadanne.

Ej heller til Kapitel 2 ønsker jeg at stille Ændringsforslag, jeg vil tværtimod gerne fremhæve den meget væsentlige Forbedring, som indføres ved § 16, hvori der udtales, at den længstlevende Ægtefælle, saafremt der ikke findes Livsarvinger, men Fader, Moder, Søskende eller Søskendes Afkom, kan overtage hele Fællesboet og i levende Live udøve en Ejers Raadighed over det. Det er utvivlsomt i de allerfleste Til-